

Lángi Péter

A költő halála

Lermontov emlékére

Sötét felhők Pjatyigorszknál,
s gyilkos párbaj a hegy alján.
Tudja a költő, koholmány
Az ok, rá itt a halál vár.

Kihívóját felhergelték.
Ott a példa: Puskind nemrég...
Ám szól: - Meg nem sértettelek,
nem is emelek rád kezét!

Durva, önhitt a tiszt s kemény.
Közel lép, s lő. – Emelek én!
Nem jut szóhoz a két barát,
Fut a „győztes”, úzi lovát.

Ég zeng, az eső elered,
kimossa a vérző sebet.
Gyilkosé a kegy s jutalom,
Tapsol, vigad a hatalom.

Költő maradt

Kardot kötve derekára
kezében a toll remegett.
Nem lazult a szorítása,
csak remegett, ki nem esett.

Ifjú férj volt, ifjú atya,
s gyilkos eszköz - új szerepe.
Ment, mert hívta őt a haza,
küldte hite, becsülete.

Ágyú döngött, pengtek kardok,
pergett a dob, ömölt a vér,
pacsirtaszót alig hallott,
mégis költő maradt azért.

Nagy napokról, hősről regélt,
s szörnyidőknek volt tanúja,
tán verseit sodorta szél,
hogy ledöfte kozák dzsida.

Segesvári közös sírban
álmodja földre a mennyet,
de amit írt, szakadatlan
felveri a síri csendet.

Mátyás a nép között

*(Nemcsak a hajdani hőst, a gonoszt is meg-megidézzük.
Élteti azt szeretet, ezt bosszulja a gúny)*

Ő gyermekkorom apró gömböce, büszke vezére
volt. De „imádták” őt! Ő meg a vastapsot.
Akkoriban járvány tizedelte a népet, az ÁVÓ,
„hőn szeretett” vezetőnk félszét nyomta el így.
Rettegték a sötét autót, amely éjjel osont csak,
ám akit elragadott, nem látták sose tán.

(Vicc: ez a kis gömböc mozivásznon nézte magát, és
kéjjel, sőt kegyesen falta az éljenecket.
Hátulról egy néző jól vállára legyintett:
Tapsolj, mafla kopasz! Elvisz az ÁVÉHÁ.)

Járt e kopasz gyárban, téeszben, s itta a húhót,
hitte, az ünneplés géniuszának szól.
Ődát írtak a költők hozzá, szép panegiriszt,
hisz lágerbe került mind, a parancstagadó.
S később váltig hitte a szükség-száműdülésben,
várja a nép haza őt, legdrágább Matyiját!